

הס"ד

שישאר בינינו (:

אכהל אחיו - שמונה עיניים

ל' פוטש
א' בראון
י' היידה
ח' פרידמן

הגהה: מילה במילה -
שירותי עריכה ניקוד והגהה 054-853-8853

עימוד: י' שניידמן
ysh100a@gmail.com | 054-8441706

עיצוב עטיפה: רוחי סטפנסקי
r7115997@gmail.com

צילום עטיפה: מירית חטב, צלמת
mh054853@gmail.com | 054-853-1414

הטלפונים בצילום באדיבות טופ,
מעבדה מתקדמת לטלפונים 050-412-5665

פורסם בשבועון "מרווה לצמא"

© כל הזכויות שמורות למחברות.
אין להעתיק, לצלם או להפיץ ספר זה או קטעים ממנו
בשום צורה ובשום אמצעי אלקטרוני או מכני, לרבות
צילום והקלטה, ללא אישור בכתב מהמחברות.

תשרי תשפ"א

מודות אנחנו – – –

לך בורא עולם, שממך ושלך הכל – ההגלים, הרעיונות, התובנות

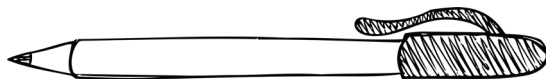
למערכת "מרוה לצמא" – הבמה המכובדת שאירחה אותנו במשך קרוב לחמש שנים, בסבלנות ובאמון.

לעורכת הגב' ר' קניג – שהגתה את הרעיון וליוותה את המדור בעיתון במסירות מעוררת השתאות, טביעת ידה המקצועית ניכרת בכל עמוד מעמודי הספר הזה.

לקוראות העיתון – דרישות השלום שלך, התגובות, העצות, ואפילו השאלות, חיממו את הלבבות ונתנו כוח.

ואחרונות חביבות – משפחותינו היקרות, על הסבלנות, על העידוד בכל מצב, על ההשראה האינסופית, על המשוב הטרי בטיטות הראשונות. על הכל רוב תודות!

ל' פוטש – א' בראון – י' היידה – ח' פרידמן

אני ציפי,

בכורת האחיות,

אבל יותר מהכל -

אוהבת לחיות.

מין ציפור שמזמרת,

בעיקר בלילות

מנקרת, מתעוררת,

פשוט להיות.

ע' פוטל

נחמי כאן, לשירותכם תמיד

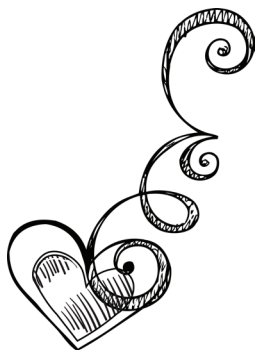
מחזיקה במושכות בלי מינוי לתפקיד,

מספר שתיים ולפעמים גם יותר

הקול הרציני, השקול, הבוגר.

א' הראון

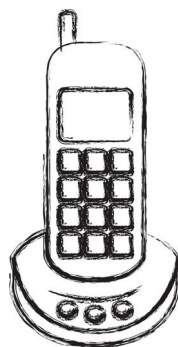

אני חיוש, אחות לפני הקטנה
עדיין בונה בזהירות את קינה
לעיתים מרוכזת בעצמי להדהים
אך גם גדלה וצומחת עם הילדים.

י' פייצ'ה

הלו, מי שם? הלו, עונים?
15 אני יפה/צית בת הזקונים
אחרונה חביבת אחיות אוהבות
משתדלת היטב לסגור הקצוות.

ח' פריצ'אן

תוכן העניינים

112.....	בשורה נולדה	11.....	בוקר בראשית
119.....	חלק טבעי מהמשפחה!?	18.....	פשוט להתארח
126.....	מטריה שובבה	25.....	מתנה לאמא
133.....	חנוכה הולך ומתקרר	33.....	ילדה של סבתא
140.....	שם בהפתעה	14.....	בר מצווה, באמת!
147.....	מטפלת, סוגיה מורכבת	49.....	אילן ושורשים
154.....	משהו מתוק	65.....	ירושלים, ביתר או צפת?
162.....	להיות נתמכת!?	63.....	שמחה בתחפושת
169.....	בוחשים ב"עוגה"	70.....	ה'פסח' של אמא
176.....	קייטנה משפחתית	77.....	איזו אומנות!
183.....	יום הולדת	84.....	מעשה בחלאקה
191.....	הבלון מתפוצץ	91.....	התעודות מגיעות!
198.....	חתונה במשפחה	98.....	מטבח חדש!?
205.....	אוזן קשבת	105.....	בסערת הבנייה

326.....	החתונה מתקרבת	212.....	יריד מכל הלב
333.....	והפעם, הגיסות מספרות	219.....	עוף השמים
341.....	לא על ה'לחם' לבדו	226.....	סודות מציצים
348.....	בשורה בצפת	234.....	עץ משפחתי
355.....	וזאת לי תעודה	241.....	יגיעו או לא?
362.....	בדרך לכותל	248.....	חמישים שנה אחורה
369.....	שינויים באופק	256.....	לכבוד התורה
376.....	מי מגיע להתארח?	263.....	אחיות לעזרה
383.....	'עסק' חדש נולד	270.....	פשוט לשתף
390.....	בר ומצווה	277.....	מעכלים את המעבר
397.....	כל אחת והחומה שלה	284.....	בשערי הסמינר
404.....	דומה לאמא?!	291.....	ניפגש בברית
411.....	בכל הבתים; ערב פסח	298.....	דף חדש
418.....	מריחים ל"ג בעומר באוויר	305.....	חנוכה בצפת?!
425.....	נפרדים	312.....	מתרגשים, דואגים; ביחד
		319.....	לא 'דרך הגב'

בוקר בראשית

לבוקר הראשון של שנת הלימודים יש ניחות מיוחד. הוא מעורר בי געגועים לימים ההם בזמן הזה, בקרים צעירים, בהם כיתפתי גם אני את כל חלומות בין הזמנים, והתרגשות של התחלה דגדגה לי את הכתפיים תחת כתפיות הילקוט.

ריח המחקים החדשים עולה שוב באפי, וקלמר הפלסטיק ההוא, שנסגר ב'קליק' על ידי מגנט. הם מתערבבים עם אדי הקפה של ההווה. דור הולך, דור בא. תלמידות מתחילות כיתות ומסיימות אותן ותמיד אותה התרגשות של בראשית ודעיכה של המשך ו... עדיף לא להיזכר בשחיקה שתבוא עוד רגע, למה לקלקל בוקר אופטימי?

מסיימת להתפלל, לא שוכחת להזכיר ב"שמע קולנו" את כל אחד מילדיי. שיתחיל את שנת לימודיו ברגל ימין. מזכירה את הוריי. את אבי מורי ואת אמי מורתי, שתתחיל גם היא ברגל ימין את שנת הלימודים שלה. שלושים שנה מורה בכתה א'!

הופה, שכחת!?

את שארית התפילה אני ממלמלת בבלבול דעת. צועדת שלש פסיעות אחורנית וממהרת אל הטלפון.

אמי מורתי, אינה משתלבת הבוקר בצעידת תלמידות – מורות – כחול – תכלת והתרגשות של בראשית.

היא אינה פותחת דף חדש עם כיתוב מרובע ונרגש: שלום כתה אלה. "מה שלומך, אמא???" אני היחידה שיכולה לדאוג לה הבוקר, ואולי אף למלא את החלל שנפער.

"הכל בסדר אתי, ציפי. אני בחופש!" קולה של אמא נינוח, צלילים של דרור ממלאים אותו, פורשים כנפיים. הקפיץ הטורדני שהתעורר בי באמצע התפילה, נרגע קמעה.

"אז כולם התחילו היום, סוף סוף?" אמא שואלת. אוזניה כרויות לשמוע את כל הגיגי הפילוסופיים.

"לדעתי, מחוגי השעון מתקדמים בקצב לא סימטרי", אני מצהירה. "כלומר?" אמא רוצה להבין.

"כשאת קמה לפני שבע, המחוגים מטיילים להם בנחת, משאירים לך את כל הזמן שבעולם. כשאת קמה אחרי שבע בבוקר, אוהו. הם בורחים ממך בהיסטריה. וכמה שתנסה להשיג אותם, המלחמה אבודה מראש. במלחמה הזאת, כולם יוצאים נגדך: הגרביים, הנעליים, הברז שמפסיק להניב מים, הכל קורה אז.

חבל שרק ביום הראשון, כולנו קמים לפני שבע... אם זה היה קורה כל השנה, היינו נראים אחרת".

אמא צוחקת. "נראה לי שזו תהיה תכנית הפנסיה האלטרנטיבית שלי" היא אומרת, "סדנת צחוק עם ציפי מדי בוקר".

דעתי חיובית. הלוואי שאזכה.

שלט העץ קידם את פניי בחמימותו הידועה. נקשתי קלות על הדלת המוכרת לי כל כך.

כן, אני תמיד דופקת קודם. נכון שבית הורים נשאר תמיד בית; כאן גדלתי וחונכתי, ומכאן יצאתי אל חופתי. בכל אופן, לדעתי ההורים צריכים פרטיות משלהם, בפרט כשלא הודעתי מראש שאבקר.

"נחמי, איזו הפתעה!" אמא שמחה לראות אותי. "מה את עושה בסביבה? אהה, קניות?" היא בחנה את השקיות.

"סתם דברים קטנים, לא משהו מיוחד". האמת, שהפעם הקניות לא היו אפילו תירוץ.

בבוקר מיהרתי לעבודה במשרד, כמו אתמול וכמו שלשום, וכמו בכל הימים קודם לכן. אין לי פריווילגיות של מורה או גננת, שנופשות חודשיים תמימים. בצהריים כשכולם היו מסביבי, לא היה שייך להרים טלפון ולהצליח לנהל שיחה רציפה. החוויות של הבנות מהיום הראשון ללימודים הצטופפו סביבי, גייסתי זוג אוזניים לכל הסיפורים, ובמשך אחר הצהריים ישבנו סביב המחברות וציירנו שערים למחברות יהדות.

בירכתי המוח נצנצה לה כל הזמן הידיעה – היום זהו יום רב משמעות בעבור אמא. וככזה, אני חייבת להתייחס אליו בהתאם.

בהחלטה של רגע, ומתוך ערבוביית הלורדים והמחברות שסביבי, ידעתי: אני קופצת לביקור. אשכיב את הקטנים מוקדם, וכך אוכל לצאת בלב רגוע. הנסיעה מביתר לירושלים קצרה והאוטובוסים זמינים. שלפתי מהמקפיא שקית של שבלולי שמרים וקינמון, הכנסתי לתיק, וכך יצאתי.

"איך עבר עלייך היום, אמא?"

הוצאתי את שקית השבלולים, "אני ממש מתנצלת שלא התקשרתי להתעניין בשלומך במשך היום. את הרי יודעת מה הולך אצלנו אחרי צהריים".

"אין דבר, את כאן, וזה פיצוי נהדר", אמא לא הפסיקה לכרכר סביבי. מים קרים, מציות בטעם שום שאני אוהבת, וכמובן, את השבלולים שהבאתי. לא נחה דעתה, עד שבירכתי וטעמתי מכל המוגש. היא הצטרפה אליי לשולחן.

"איפה אבא? ויהודית?" שאלתי.

הבית היה שקט, אולי אפילו שקט מדי. כמו בית של פנסיונרים כמעט, אמא'לה!

דווקא אמא משדרת רוגע ואופטימיות. לי בכל אופן נראה, שלמרות ההתחלה המבטיחה, בהמשך עוד יהיו אתגרים.

אולי באמת תורנות ביקורים מסודרת תהיה הפתרון?

בשעה ארבע בדיוק אני מעבירה את הכרטיס ויוצאת לחופשי. מעניין לברר מדוע הדימוי הידוע, "כתינוק הבורח מבית הספר", לא ממשך לגדול; אפשר בהחלט לקרוא אחריי 'כאישה הבורחת מהעבודה'. האמת, לא זכור לי מעולם שכך ברחתי מבית הספר, תמיד נשארתי לפטפט עם חברות עוד שעה ארוכה. אך כיום, ברגע שרק מתאפשר לי אני בורחת, בלי להתעכב אפילו רגע, כי באמת, למי יש כוח לפטפט לאחר יום שלם של טלפנות? את הדרך לבית אני עושה בשתיקה מענגת.

הבית מחכה לי שקט, כרגיל, ואני נכנסת מיד לנוח. רבע שעה לפני שאברום-יוסף מגיע, מצלצל השעון המעורר. אני מתעוררת, עורכת את השולחן בזריזות, ומחממת את ארוחת הערב המבושלת.

אברום-יוסף עדיין לא הגיע, ואני מספיקה לקפל מחדש את המפיונים, בצורה שונה מזו שסידרתי אתמול. שיהיה נעים ונחמד.

אברום-יוסף מגיע בשעה טובה ומוצלחת, בידיו השקיות ששלחה אמא. בכל ערב, בדרכו מהכולל, הוא עולה לאמא, ואוסף את ארוחת המבושלת שהיא ארזה בשבילנו. אני מפרקת את החבילה, מכניסה למקרר כרוב ממולא עם קציצות, פשטידת ירקות וגם לפתן. פששש... ארוחה רצינית. הי, מה זה, עוגיות השבלולים האלו, מעניין, כנראה מתכון חדש. נחמד שתהיינה עוגיות בבית.

אנחנו מתיישבים לאכול. הטלפון מצלצל, ואני מתעלמת ממנו. לא עכשיו, תנו לי להתאושש; מהטלפנות, מהשינה, מהכול... בעיני אברום-יוסף זה לא מוצא חן, אך הוא לא אומר דבר, כנראה כבר נמאס לו להשמיע את דעתו בעניין.

בשעה אחת עשרה הבית נקי, מאורגן ונוצץ. אני כבר מתחילה

להתארגן לשינה, כשאברום־יוסף מזכיר: "נראה לי שלא התקשרת להודות לאמא שלך על ארוחת הערב, של היום וגם של מחר".

כרגיל, הוא צודק, זה לא בסדר מצידו. אני נוזפת בעצמי ומחייגת, בתפילה שאמא עדיין לא ישנה.

אמא לא ישנה, היא מרימה בצלצול הראשון. נראה שהיא חיכתה לטלפון ממני. תודה על האוכל, איך עבר היום, אני מספרת לה על העבודה, ו... השיחה לא נגמרת, נראה שאמא מחכה שאומר לה משהו... אה... כן. "אמא, עוגיות השבוללים נראות מצוין, מרשם חדש? נחמי הכינה אותן? היא קפצה להביא לך אותן? יפה. סתם כך קפצה? באה לראות מה שלומך?

הי! אמא! היום לא יצאת לעבודה, איך עבר עלייך היום הראשון בפנסיה?" פניי סמוקות, נס שאמא לא רואה כמה אני מסמיקה. בעצם, חבל, לפחות שתבין כמה אני מתביישת...

הִילְקוּט בַּפֶּנֶה
מִצֵּפָה כָּבֵד מוֹכֵן,
כּוֹס שׁוֹקוֹ חֲמָה
מִמְתִּינָה עַל שְׁלֶחָן,

"תִּצְלִיחִי, בְּתִי"
בְּרִגְשָׁה מֵאַחֲלֵת,
זוֹ אֲמָא שְׁלִי
מְלוֹה רַק עַד דָּלֵת.

הִילְקוּט עַל גְּבִי
קֶצֶת לֹא מֵאַמִּין,
כְּשֶׁאֲמָא אוֹמֶרֶת
"בְּרִגָל יָמִין",
אַבֵּל בְּעֵצְמָה
מֵאַחֹר הִיא נוֹתֶרֶת,
אוֹלֵי הִיא קֶצֶת
מְרִגִּישָׁה ... מִיִּתְרֶת!?

הִשְׁבִּיל קֶצֶת שְׁקֵט
וְכֶמָּה יְלָדוֹת,
מְעִיפּוֹת בִּי מִבֵּט
מָה, גַּם הֵן כָּבֵד יוֹדְעוֹת?

הִילְקוּט מִתְקַדֵּם
בְּבִנְיָן הַמֶּכֶר,
אַבֵּל הַיּוֹם
חֶסֶר הָעֵקֶר,
בִּקְרָא רֵאשׁוֹן
שֶׁל שְׁנֵת לְמוֹדִים,
שׁוֹנָה וּמוֹזָר
מִכָּל הַצְדָּדִים...

הִילְקוּט וְאַנִּי
בְּצַעַד אֲטִי,
וְאַמָּא לֹא כָּאן
בְּדֶרֶךְ אֲתִי,

פשוט להתארח

ככל שחג הסוכות מתקרב, השנה כמו בכל שנה מחדש, עולה בי גוש בגרון כשאני חושבת על הורי. הגוש שאסור לקרוא לו בשם. הורי באצילותם מנסים למוסס אותו. ללא הצלחה.

אסור לכעוס, לנטור טינה בוודאי לא ראוי. משפחה יהודית רוצה להרחיב את גבולה, אנחנו נגיד לה 'לא?'

אז הם לא אמרו לא, הורי באצילותם. והפסידו שני שלישים של סוכה שנפסלה.

נותרו עם שלישי.

כך, במשך שלש שנים, הם מבליגים מול סוכתם הקטנה מדי. בולעים את הקושי, מבליגים את הצפיפות, את חוסר היכולת לארח,

מדברים דיבורי אמונה ושמחים בהרחבת ליבם של השכנים.

בשיחת הטלפון של הבוקר, שאכן הפכה לנוהג קבוע וממלא, אני מעזה להציע שוב, את ההצעה שעלתה יותר מפעם ונתקלה בסירוב מוחלט:

"אולי תבואו אלינו לחג כולו? הסוכה שלנו גדולה הרי, מתחננת לאורחים. גם חדר אירוח מרווח ובוכה מחוסר שימוש. כולנו נהיה מאושרים אם תבואו, זה ירים לנו את שמחת החג לשיאים!"

"תיכף תגידי שהכסאות ייצאו בריקוד, ומפת השולחן תמחא שוונץ אל שוונץ" אמא צוחקת. סדנת צחוק או לא?

עם הצחוק, אני שומעת סדקים ראשונים בחומת ההתנגדות. מנסה להשתחל דרכם. מבינה את החשש הגדול של אמא. לא להזדקק לחסדי הילדים.

"את הבישולים והאפיות נשאיר לך" אני עוברת לחלק המעשי. "מקסימום, נעזור לך. תלמדי אותנו את סודות המדינה שאת מקפלת בתוך הכרוב הממולא שלך, עוגת האגוזים הנימוחה בפה, עוגת הגבינה ללא גבינה וסלט הפירה".

הצחוק של אמא גובר, והסדק בחומת ההתנגדות, גם.

"סלט הפירה" הוא קוד משפחתי לדפקט שהפך לאפקט. כשאמא הכינה פעם סלט תפוחי אדמה, והבישול היה בטעות ממושך מדי, נמעכו תפוחי האדמה המבושלים והפכו לפירה תוך כדי ערבוב. הטעות הזו הייתה ערבה לחיך של כולנו, ומאז ועד היום קיבלה גם שם: סלט פירה.

בום טראח. חומת ההתנגדות התמוססה ונפלה.

אמא, אבא וגם יהודית, יהיו אצלנו בחג הסוכות כולו!

לו הייתי צעירה וגמישה יותר, הייתי יוצאת בריקוד.

כיוון שאני לא, הסתפקתי במחיאת כפיים.

ברגע הראשון לא ידעתי אם לצחוק או לבכות.

ציפי! מ ז מ י נ ה אותנו לחג הראשון! תמונות בוק חלפו במוחי במהירות, מכולן עלתה מסקנה אחת: החבריה של ציפי, בתוספת שלי – מתכון בדוק לרעש, בלגן, לכלוך ועבודה קשה. איך היא תסדר? "הגזמת, ציפי! את מחפשת לך מאמץ מיותר?" סנטתי בה בחיוך.

היא נעלבה כמעט, והבטיחה לי שלא היא המזמינה, אלא אמא. הלא ייאמן קורה ומתרחש לנגד עינינו; ההורים יהיו אצל ציפי בחג! "ואני לא חושדת בכך לרגע שתשבי בחיבוק ידיים, ותסתכלי איך אמא ואני עובדות קשה", היא צחקה.

"הסוכה שלנו ענקית, יש מקום לכולם, כולל כולם", תיארה ציפי את מה שכבר ידעתי. "הסוכה של אבא ואמא פצפונת, המשפחה ברוך ה' רק הולכת וגדלה, וצריך לזרום עם המציאות. אבא ואמא לא צריכים להפסיד מהמטר על מטר שלהם, לא?"

הכול נכון, ציפי, אחותי החכמה, אבל האם את בטוחה שאת יודעת לקרוא מה את הולכת? האם את מצליחה לדמיין את הצפוי? איכשהו, זה לא היה נשמע לי הדבר הנכון לעשותו.

לבסוף השתמשה ציפי בקלף המיקוח האחרון שנותר בידה: "אמא הסכימה לבוא רק בתנאי שגם הנשואים יבואו". משפט המחץ הזה לא הותיר בידי ברירה.

כך הוחלט, שסוכתנו החמודה תשמש אותנו בנאמנות ובחגיגיות בימי חול המועד, ואילו לקראת החג עצמו נארוז את עצמנו ונגיע לציפי. "ויהיה נחמד ושמח" – הבטיחה ציפי, לא לפני שהתחייבה

בפניי, שסעיף העוגות עלי. אם כך, זה בוודאי מצוין. כשאני באה להתארח, אני משתדלת לבוא כשבידיי משהו. די לציפי במטלות שלה, ובמוגבלות, וגם כך יש לאמא די והותר עבודה. כשאני באה בידיים מלאות, יש לי הרגשה טובה.

ציפי הייתה בעננים, הרגשתי את זה אפילו דרך הטלפון.

אך אם חשבתי שבזאת הסתיים הדיון, טעיתי.

התחושה, שאולי זה לא רעיון מוצלח, לא עזבה אותי כל כך מהר. עדיין חשבתי שזה יהיה יותר מדי בעבור כולם, ושטחתי את הספק בשיחה גלויה עם אמא. "זה לא גדול על ציפי?!" תהיתי.

אמא לא ביטלה את דבריי לחלוטין. "נכון שלציפי יהיה קשה, והפרויקט הזה דורש וידרוש מכולנו התארגנות עד אין קץ, אבל תחשבי מה זה עושה לה?"

מה זה עושה לה?

חשבתי.

ואני חושבת שהבנתי.

בשביל ציפי זאת זכות – להיות כמו כולם, ולארח שפע של אורחים. בשבילה זאת מתנה נהדרת לחג.

תודה לה' שנתן לי את השכל לתת לציפי את המתנה הזאת.

"אוף ואוף", התרגזתי, "למה תמיד מספרים לי אחרונה; למה לא מתייעצים אתי, למה קובעים עובדות בשטח ואפילו לא טורחים לעדכן אותי. אוף!!!"

אברום-יוסף נכנס למטבח מבוהל. הוא לא רגיל לשמוע אותי מתפרצת, והיה בטוח שקרה מקרה נורא. אבל האמת, אכן קרה משהו נורא, אני מתפוצצת ממש! מה זה היה צריך להיות, הטלפון המוזר שקיבלתי כעת?! ציפי מזמינה אותנו לחג! באמת יפה מצדה.

מובן שהודיתי לה בנימוס, אבל הסברתי שאין על מה לדבר; בסוכות אנחנו נמצאים חצי-חצי, כלומר חצי חג אצל אמא, חצי אצל השוויגער. אחיות לא נכללות בתכניות. בסתר ליבי חשבתי, שבמיוחד לא אחיות כאלו.

אני מעריכה את ציפי; היא מתמודדת יפה עם הנכות שלה, אבל בכל זאת, אם להתארח אצל אחות, הייתי מעדיפה את נחמי. אירוח מושלם, ברמה גבוהה, בלי שעול החג ייפול בחציו עלי, ולא על ציפי שהיא בעלת מוגבלות. אבל ציפי צחקה, ואמרה שההזמנה שלה היא גם ההזמנה של אמא, כי היא מארחת לכל החג את כל המשפחה.

נס שישבתי, ונס לא פחות גדול שלא נפלתי מהכיסא שעליו ישבתי. ההורים מתארחים אצל ציפי בחג? הם שכחו ממני? לא אכפת להם ממני! לא אכפת להם שאין לי איפה להתארח לאורך החג!

אמרתי לציפי שאני אחשוב, אבל לא התכוונתי למה שאמרתי. אין לי מה לחשוב, אין לי כוח להתארח אצל ציפי אפילו יום אחד, ובוודאי לא חצי חג; עם הבלגן של הילדים, בלי פרטיות, ובכלל, התבשילים של ציפי אלו לא התבשילים של אמא, ממש לא.

"אולי החג הזה נתארח אצל ההורים שלך, ובפסח אצל ההורים שלי?" הצעתי לאברום-יוסף. "כלומר, אם בפסח ההורים שלי לא יחליטו שהם עוברים שוב לציפי".

אברום-יוסף לא התלהב מהרעיון. "איך יגיבו ההורים שלך, הם לא ייפגעו? ומה יהיה על אחותך?" הוא שאל.

"למה ייפגעו?" לא הבנתי, "הרי הם בחרו לעזוב את הבית במקום לארח אותנו", עניתי ממורמרת.

נחליט מחר בבוקר, הגענו לפשרה. יש לי נס, שאברום-יוסף הוא מתון, חושב לפני שהוא מדבר, ובכך הוא כבר הספיק מספר פעמים להציל אותי מטעויות לא נעימות.

כרגע אני בטוחה שלא אלך לציפי, אבל מי יודע, אולי עד מחר תשתנה לה התמונה?

יש פַּעַמִּים כָּאלֶה
שְׁאֵמָא סוּגְרֵת שִׁיחָה
וּפְנִיָּה קוֹרְנוֹת מְסַפּוֹק וְשִׁמְחָה:
"צִיפִי מְסָרָה ד'ש"
הִיא נִשְׁמַעַת נִפְלָא
פְּרוֹיִקִּטִים כָּאלֶה – בְּדִיוֹק בְּשִׁבִּילָה".

וַיֵּשׁ, הוּא, יֵשׁ שִׁיחֹת
שְׁאֲחֲרִינָהן אֲמָא נִשְׁאָרֵת
קִצֵּת נְבוֹכָה וְאִפְלוּ נִסְעָרֵת,
וְהִיא אוֹמְרֵת לְעֶצְמָה:
"הוּא, אֲנִי מְקִנָּה
שְׁבִסוּף הַכֹּל יִסְתַּדֵּר לְטוֹבָה..."

יֵשׁ טֵלֶפּוֹנִים כָּאלֶה
שְׁאֵמָא הַשְׁפּוּפֶרֶת מוֹרִידָה
וְהִיא כָּל הַזְּמַן מְשַׁבַּחַת וּמוֹדָה:
"כָּל הַכְּבוֹד לְנַחֲמִי
מְסִירָה מִמֶּנִּי דְּאִגּוֹת
הַבְּטִיחָה לְהַכִּין קְנוּחִים וְעוֹגוֹת".

וּבִלְיָלָה, מִמָּשׁ מֵאַחֵר
עוֹלָה קוֹלָה מֵהַמְּטַבַּח
וְהוּא עֵיף, וְהוּא נֶאֱנַח:
"בְּסוּף הֵם יְבוֹאוּ, הָרִי,
הַשְׁאֵלָה מֶה יִהְיֶה הַמַּחִיר
שִׁיִּהְיוּ בְּרִיאִים, נוּ, זֹג צָעִיר..."